

* * *

Hned poprvé, když na mě vyšel poslední víkendový spoj na lince 329, jsem ji vezl. Neuvěřitelně rozzářená, asi čtyřicetiletá Asiatka si odpípla lítačku, hodila do mističky mince a zazpívala cosi, co foneticky znělo jako hókajdó. Podíval jsem se na ni s krajní nedůvěrou. Sice jsem tu linku jel tehdy asi potřetí a nějakou podrobnější historii jejího vedení jsem nezkoumal, avšak celkem bych se i vsadil, že do této destinace někdy zajížděla jen stěží. Miluju asijské jazyky, strašně se mi líbí to jejich zpěvné protahování samohlásek. Nerozumím jim sice ani hovno, ale baví mě to poslouchat. V tomto případě jsem však při pohledu do misky, kde bylo přesně odpočítaných dvanáct korun, raději beze slova vydal jízdenku a neodvažoval jsem se vznést jakýkoliv kontrolní dotaz. Nějak jsem nevěřil, že bychom si porozuměli.

Když už jsem ji vezl asi popáté nebo pošesté, uvědomil jsem si, že vlastně absolutně netuším, kamže ta sympatická žlutá žena kručínálfagot vlastně jezdí. Nástup se vždycky odehrál podle nachlup stejného scénáře, podle všeho by tedy mělo Japonsko ležet v prvním vnějším pražském pásmu. Nedalo mi to a rozhodl jsem se, že tomu přijdu na kloub. Zastávku co zastávku jsem v zrcátku bedlivě sledoval, zda je žena ještě ve voze. Tohle prostě musí klapnout.

Bingo, rozluštěno!

Že Aachen jsou Cáchy, Liège Lutyx nebo třeba Venezia Benátky, to jsem věděl už dřív. Ovšem že český ekvivalent názvu hókajdó je Sluštice, škola... Inu, to byla pro mne převeliká novinka.

* * *

Ke kabině přistoupila asi pětáctyřicetiletá cizinka a ihned po slušně zlámaném českém pozdravu vznesla poměrně nejasný požadavek.

„U Něhněbec,“ pravila ta dobrá žena, přičemž hlásku „U“ oddělila od zbytku sdělení předlouhou přemýšlelou pauzou.

„Prosím?“ kulím na ni oči a absolutně netuším, co po mně chce.

„U-ně-hně-pec,“ hláskuje žena a já jsem v naprosto stejné řiti jako při prvním pokusu.

„U čeho?“ ptám se znovu a nakláním se přes kabinu, abych lépe slyšel.

„U-ně-hně-pec,“ zopakovala žena, kladoucí brutální důraz na artikulaci. Uffff. Orosilo se mi čelo. Koukám na ni a horečně přemýšlím, kde se v nejbližším okruhu nacházejí ty tajemné Něhněbce, u kterých chce tato žena vystoupit. Plodná komunikace trvala v nezměněné formě něco přes minutu, pomalu jsem už začínal propadat panice. V poslední fázi jsem už jako debil slabikoval společně se ženou.

„U-ně-hně-pec!“

V tu chvíli mě to konečně trklo.

„Uhříněves?“ valím na ni oko.

„Jooooo!!!!“ výskla radostně žena a v očích jí zazářily veselé plamínky. Až teď si všímám dvacetikoruny v mističce.

„No, ale to vám chybí ještě čtyři koruny,“ vzdychnu v domnění, že jí tu radost z očí okamžitě vyženu.

„Jaaaaj, pardóón,“ zazpívala žena a v nezměněném rozmaru vystrachala z peněženky zbývající mince.

Tisknu jízdenku a v zrcátku ji sleduju, jak se téměř tanečním krokem noří do přepravního prostoru. Usedla na sedačku a pořád s tím dětsky nadšeným výrazem uložila jízdenku do peněženky. Takové radosti jsem pohromadě neviděl už dlouho. Jo, domluvit se s tupým pražským autobusákem v jeho mateřštině jednomu evidentně dokáže celkem zásadně rozjasnit den.

Až někdy zase uslyším ten legendární dotaz „Co je štěstí?“, rozhodně si nepředstavím zlatou mušku, ale tu nezměrnou radost, spokojenost a plamínky v očích této ženy.

* * *

V předvánočním čase se obvykle ve velké míře začnou vyskytovat cestující, kteří obtěžkáni velkým množstvím papírových tašek, krabic i jiných roztodivných zavazadel vykazují taktéž větší či menší stopy požití alkoholu, trávy, koksu či jiných radostí.

Na Depu v podobně zoufalém stavu doklopýtala do vozu jinak poměrně sympatická blondýnka kolem dvaceti. Odkládá na palubku několik papírových tašek, přikládá lítačku s pražským kuponem a sděluje mi radostnou novinu, že se mnou pojedje až do Říčan. No výborně.

Dívka se přehrabuje v peněženke a tiše držkuje.

„Ježíš, to je peklo, já nemám drobný. Můžu na vás s pětistovkou?“ táže se posléze.

„Ale jo, nějak to vyzobem,“ uklidňuji ji po letmé kontrole obsahu šuplíku.

Slečna si odebírá jízdní doklad a já sypu do misky pečlivě odpočítané drobné, načež se pro mě spouští přepůvabná podívaná. Zatímco běžný smrtelník mince shrábne dlaní a sevře je v pěsti, ženy s předlouhými vymodelovanými drápy takovou možnost z logiky věci nemají. V naprosté většině případů tak prstem posouvají jednotlivé mince do dlaně druhé ruky. No a vzhledem k tomu, že to díky vysoké hodnotě bankovky v misce vypadalo, jako by do ní někdo vyhrézl porcelánového vepře, bylo vskutku na co se dívat. Sice to chvílku trvalo, ale škodolibého Otíka to přesto bavilo nesmírně. V poslední fázi tohoto snažení dlaň zahlásila hraniční kapacitu a několik mincí se rozkutálelo po podlaze.

„... prdele,“ pravila dívka něžně a klesla do dřepu.

Vmžiku je zpět ve vzpřímené poloze a třeští na mě oči. Ani já se nestačím divit a v paměti se mi přehrává nachlup stejná předvánoční situace s prdivou slečnou.

Déjà vu.

Přece se něco takového nemůže stát dvakrát!

Charakteristický anální mrkot jsem sice nezaslechl a ani kontrolní náčích neodhalil jakékoliv zhoršení kvality ovzduší, přesto jsem však ve svém podezření i nadále setrval.

Sleduji procházející slečnu v zrcátku. Zaujala mě především jedna z tašek, kterou dívka pevně tiskla k tělu v místech, kde záda pozbývají svého dobrého jména. Vypadalo to na mnohem větší nehodu, než se zprvu zdálo, a já se modlím, aby ženu nenapadlo si v tomto stavu sednout.

Dívka přibrzdí a zatáčí mezi sedačky. V ten moment posouvá tašku tak, že na malý okamžik spatřuji tu nejhlubší vrásku, kterou lze na lidském těle dohledat. Zakašlu do dlaně a pobaveně se rozjždím.

Ano, mýlil jsem se. Dívčino tělo dřep bez ztráty hvězdičky vydrželo. Co však nepřežilo, byl šev jejích kalhot. Díky tomu, že žena místo prádla použila jen takovou symbolickou čelenku kolem pasu, a díky pružnosti materiálu, z něhož byly kalhoty vyrobeny, byl její kotlík vystaven na odiv takříkajíc naplno.

Ukusuji kilometry do Říčan a těším se, jak se dívka s touhle překérkou vyrovná. Cestou se vrtí, hrabe se v taškách, nadává, vrtí se a nakonec cosi záhadného kutí za opěradlem.

Konečně! Říčany!

Slečna sebevědomě vystupuje a kolem pasu má nadvakrát obtočenou béžovou vlněnou šálu. Kotlík je tedy dokonale, avšak nejspíš nikoliv neprodyšně, skryt. Nezbyvá než doufat, že to dívka nemá daleko. Vzhledem k dnešní teplotě vzduchu a mrazivému severnímu větru...

Vyháním z mozku úsměvnou představu, která slečna škrábe z půlek jinovatku.

Zajímalo by mne, zdali byl obdarovaný u stromku uvědoměn, k čemu byla jeho nová šála použita.

* * *